πλήρωση θέσης που έχει κηρυχθεί κενή, η ΑΔΑ οφείλει να δώσει συνέχεια διορίζοντας τους επιτυχόντες βάσει των αποτελεσμάτων του διαγωνισμού και ότι τότε μόνο μπορεί να παρεκκλίνει από τον κανόνα αυτό, όταν υπάρχουν σοβαροί λόγοι, αιτιολογώντας πλήρως και σαφώς την απόφασή της.

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 316/82 και 40/83,

Nelly Kohler, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Λουξεμβούργου, 34, rue J.-B. Fresez, εκπροσωπούμενη και επικουρούμενη από τον Francis Herbert, δικηγόρο Βρυξελλών, 116, avenue de Broqueville, 1200 Βρυξέλλες, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο N. Decker, 16, avenue Marie-Thérèse,

προσφεύγουσα,

κατά

Ελεγκτικου Συνεδριου των Ευρωπαϊκων Κοινοτητων, εκπροσωπούμενου από τον Jean-Aimé Stoll, γραμματέα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, επικουρούμενου από τον Alex Bonn, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον ίδιο δικηγόρο, 22, Côte d'Eich,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (ΑΔΑ), περί μη διορισμού της προσφεύγουσας στη θέση που είχε κηρυχθεί κενή, ενώ ήταν η μόνη επιτυχούσα στο διαγωνισμό που προκηρύχτηκε προς το σκοπό αυτό,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Y. Galmot, πρόεδρο τμήματος, U. Everling και K. Κακούρη, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: S. Rozès
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά

1. Η προσφεύγουσα είναι μόνιμη υπάλληλος στη μεταφραστική υπηρεσία (γαλλικό τμήμα) του Ελεγκτικού Συνεδρίου από την 1η Δεκεμβρίου 1978. Σήμερα έχει το βαθμό LA 6/2, ενώ κατά το χρόνο των επίδικων περιστατικών είχε το βαθμό LA 7/3. Η προαγωγή της έγινε στις 20 Δεκεμβρίου 1982.

2. Μετά την ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσεως CC/LA/3/81, που τοιχοκολλήθηκε στις 7 Μαΐου 1981, για την πλήρωση μιας θέσης αναθεωρητή/κύριου μεταφραστή LA 5/4 στο γαλλικό τμήμα, την 1η Σεπτεμβρίου 1981 δημοσιεύτηκε η προκήρυξη του εσωτερικού διαγωνισμού CC/LA/12/81, στον οποίο μετέσχε επιτυχώς η προσφεύγουσα, που ήταν και η μόνη εγγραφείσα στον πίνακα επιτυχόντων.

3. Κατά τον ίδιο χρόνο, διεξάγονταν οι σχετικές διαδικασίες για τις θέσεις αναθεωρητή/κύριου μεταφραστή στο δανικό και στο ιταλικό τμήμα, οι δε σχετικές ανακοινώσεις περί υπάρξεως κενής θέσης και οι προκηρύξεις διαγωνισμού είχαν διατυπωθεί κατά τον ίδιο τρόπο. Οι επιτυχόντες στους δύο αυτούς διαγωνισμούς διορίστηκαν με απόφαση της ΑΔΑ, στις 21 Απριλίου 1982.

4. Αντιθέτως, την ίδια ημέρα, η προσφεύγουσα κλήθηκε σε συνέντευξη με τον πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο οποίος, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, της ανακοίνωσε προφορικά την απόφασή του να μην τη διορίσει στη θέση του γαλλικού τμήματος λόγω ελλείψεως επαγγελματικής πείρας.

5. Στις 24 Μαΐου 1982, η προσφεύγουσα υπέβαλε στην ΑΔΑ διοικητική ένσταση κατά της αποφάσως περί μη διορισμού της στην εν λόγω θέση παρά την επιτυχία της στο διαγωνισμό CC/LA/12/81. Με απόφαση του προέδρου, της 14ης Σεπτεμβρίου 1982, η ένσταση απορρίφθηκε ως απαράδεκτη, για το λόγο ότι δεν είχε προηγηθεί αίτηση ούτε απόρριψη αιτήσεως, άλλως ως αβάσιμη.

6. Εν τω μεταξύ, στις 21 Ιουλίου 1982, τοιχοκολλήθηκε μια ανακοίνωση προς το προσωπικό του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που διορθώθηκε με ανακοίνωση της 23ης Ιουλίου 1982 και ανέφερε ότι ακυρώνεται η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης CC/LA/3/81, διότι οι προϋποθέσεις που έθετε δεν ανταποκρίνονταν στις ανάγκες της υπηρεσίας.

7. Με δικόγραφο της 7ης Δεκεμβρίου 1982, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Δεκεμβρίου, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή (υπόθεση 316/82) κατά της αποφάσεως με την οποία είχε απορριφθεί η ένστασή της.

8. Την ίδια ημέρα, στις 13 Δεκεμβρίου 1982, η προσφεύγουσα υπέβαλε επικουρικά νέα ένσταση, για την περίπτωση που το Δικαστήριο θα ακολουθούσε το συλλογισμό της ΑΔΑ, κρίνοντας απαράδεκτη την πρώτη ένσταση της 24ης Μαΐου 1982 για το

λόγο ότι δεν είχε προηγηθεί αίτηση. Στην περίπτωση αυτή, η πρώτη ένσταση θα έπρεπε να θεωρηθεί ως γραπτή αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, που απορρίφθηκε με την παραπάνω απόφαση της ΑΔΑ, της 14ης Σεπτεμβρίου 1982. Η (δεύτερη) ένσταση της 13ης Δεκεμβρίου 1982 στρεφόταν κατά της αποφάσεως αυτής.

9. Με απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1983, η ΑΔΑ απέρριψε τη νέα ένσταση ως εκπρόθεσμη, προβάλλοντας συγκεκριμένα ότι η απόφασή της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 αποτελούσε απλή επιβεβαίωση της αποφάσεώς της της 21ης Ιουλίου 1982, η οποία πρέπει να θεωρηθεί ως η θλαπτική για την προσφεύγουσα πράξη. Έτσι, η προθεσμία του άρθρου 90, παράγραφος 2, είχε αρχίσει στις 21 Ιουλίου 1982, όταν τοιχοκολλήθηκε η ανακοίνωση προς το προσωπικό.

10. Με δικόγραφο της 14ης Μαρτίου 1983, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την επομένη, 15 Μαρτίου, η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή στην υπόθεση 40/83 κατά της απόφασης της ΑΔΑ της 14ης Σεπτεμβρίου 1983.

II — Έγγραφη διαδικασία

1. Στην υπόθεση 316/82, η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε ομαλά. Στο πλαίσιο της υπόθεσης 40/83, η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από την απάντηση, στις 17 Μαΐου 1983.

2. Με διάταξη της 27ης Οκτωβρίου 1983, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να ενώσει και να συνεκδικάσει τις δύο υποθέσεις προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

3. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση της Γενικής Εισαγγελέα, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κάλεσε πάντως τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένες ερωτήσεις, όπως και έπραξαν εντός της ταχθείσης προθεσμίας.

III — Αιτήματα των διαδίκων

Στην υπόθεση 316/82, η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή,

2. να διατάξει να εμφανιστούν αυτοπροσώπως οι διαδοχικές ΑΔΑ που ήταν αρμόδιες κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσλήψεως, η οποία κινήθηκε με την ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης CC/LA/3/81 και εν συνεχεία,

3. να κρίνει την προσφυγή βάσιμη και κατά συνέπεια να ακυρώσει την απόφαση που γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 21 Απριλίου 1982 περί μη διορισμού της στη θέση η οποία είχε κηρυχτεί κενή με την ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης CC/LA/3/81,

4. να υποχρεώσει το καθού να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως που θα κάνει δεκτή την προσφυγή,

5. να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

Στην υπόθεση 40/83, τα αιτήματα της προσφεύγουσας είναι ίδια με τα προβαλλόμενα στην υπόθεση 316/82, εκτός του τρίτου, με το οποίο η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο να «κρίνει την προσφυγή βάσιμη και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση που γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 14 Σεπτεμβρίου 1982 περί μη χρησιμοποιήσεως του πίνακα επιτυχόντων τον οποίο κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού CC/LA/12/81».

Το *Ελεγκτικό Συνέδριο* ζητεί από το Δικαστήριο:

α) *στην υπόθεση 316/82:*

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη·

— άλλως να την κρίνει αβάσιμη·

— να την απορρίψει·

— να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως·

β) *στην υπόθεση 40/83:*

— ως προς το παραδεκτό της προσφυγής επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου·

— να κρίνει την προσφυγή αβάσιμη·

— να την απορρίψει·

— να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Και στις δύο υποθέσεις, το καθού φρονεί ότι είναι περιττή η διεξαγωγή αποδείξεων που ζητεί η προσφεύγουσα, δεδομένου ότι τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως εκτίθενται και αποδεικνύονται επαρκώς κατά νόμο.

IV — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

1. Υπόθεση 316/82

Επί του παραδεκτού

Το *καθού* προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής για δύο λόγους: έλλειψη αρνητικής απόφασης κατά της προσφεύγουσας και έλλειψη βλαπτικής αποφάσεως εις βάρος της.

Το καθού προβάλλει συγκεκριμένα ότι, σύμφωνα με το άρθρο 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κάθε ατομική απόφαση που λαμβάνεται κατ' εφαρμογή του κανονισμού αυτού πρέπει να κοινοποιείται εγγράφως, χωρίς καθυστέρηση, και κάθε βλαπτική απόφαση σε βάρος υπαλλήλου πρέπει να είναι αιτιολογημένη. Κατά συνέπεια, η έλλειψη έγγραφης κοινοποίησης προς την Kohler σημαίνει ότι δεν ελήφθη καμία απόφαση ως προς αυτή. Η συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982 μεταξύ του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου και της προσφεύγουσας δεν μπορεί να ερμηνευτεί ως αναπληρούσα τον έγγραφο τύπο που απαιτείται για κάθε βλαπτική πράξη εις βάρος υπαλλήλου.

Εξάλλου, η ΑΔΑ δεν βαρύνεται με παράλειψη ότι δεν έλαβε απόφαση ως προς την προσφεύγουσα, διότι δεν υπέχει σχετική υποχρέωση από τον κανονισμό. Πράγματι, η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να δώσει συνέχεια στη διαδικασία του διαγωνισμού, ούτε να διορίσει στην κενή θέση τον επιτυχόντα υποψήφιο, όπως προκύπτει, κατά το καθού, από την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση 26/68 (απόφαση της 24/6/1969, στην υπόθεση Fux, Recueil 1969, σ. 145). Ακυρώνοντας την αρχική ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης και εγκαταλείποντας τη διαδικασία του διαγωνισμού, η ΑΔΑ ενήργησε προς το συμφέρον της υπηρεσίας χωρίς να λάβει απόφαση εις βάρος της προσφεύγουσας ή άλλο μέτρο που η τελευταία θα μπορούσε να θεωρήσει ότι τη βλάπτει.

Βεβαίως, η προσφεύγουσα μπορούσε να αναγκάσει την ΑΔΑ να λάβει απόφαση — έστω και αρνητική — γι' αυτήν, υποβάλλοντας αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Επειδή όμως δεν το έπραξε, δεν κινήθηκε η διαδικασία που προβλέπει ο κανονισμός, όπως υποστηρίζει το καθού· επομένως, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να αξιώσει έγγραφη και αιτιολογημένη, απορριπτική της αιτήσεώς της απόφαση. Επομένως, ορθώς η ΑΔΑ απέρριψε την ένστασή της ως απαράδεκτη.

Το καθού υποστηρίζει τέλος ότι, ναι μεν δεν απαιτείται από τον κανονισμό να προηγείται της ενστάσεως αίτηση στην περίπτωση που η ένσταση στρέφεται κατά

βλαπτικής πράξεως εις βάρος υπαλλήλου, πράξεως που λαμβάνει τη μορφή έγγραφης αποφάσεως, πλην όμως στην περίπτωση της προσφεύγουσας δεν υπάρχει τέτοια πράξη.

Η *προσφεύγουσα* φρονεί ότι η ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει το καθού, είναι αβάσιμη και στηρίζεται σε πεπλανημένη αντίληψη της διοικητικής διαδικασίας που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως.

Υποστηρίζει ότι το παραδεκτό της ενστάσεως δεν εξαρτάται από την προηγούμενη υποβολή αιτήσεως. Η προηγούμενη αίτηση, που αποβλέπει αποκλειστικά στο να δώσει στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να αναγκάσει την ΑΔΑ να λάβει απόφαση, είναι όντως περιττή όταν έχει γνωστοποιηθεί στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο βλαπτική πράξη της ΑΔΑ εις βάρος του, η οποία υπάρχει εν προκειμένω.

Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο υπάλληλος μπορεί να υποβάλει ένσταση «κατά οιασδήποτε πράξεως η οποία θίγει τα συμφέροντά του». Κατά την προσφεύγουσα, πρόκειται για ουσιαστική και όχι τυπική προϋπόθεση. Επομένως, η ένταση είναι παραδεκτή εφόσον αποδεικνύεται ότι υποβλήθηκε εντός της προθεσμίας που προβλέπει ο κανονισμός κατά της «πράξεως η οποία θίγει τα συμφέροντά του».

Εν προκειμένω, η προφορική ανακοίνωση προς την προσφεύγουσα, κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982, της αποφάσεως περί μη διορισμού της στην κενή θέση, αποτελεί πράξη που θίγει τα συμφέροντά της, δεδομένου ότι μπορεί να επηρεάσει τη νομική της κατάσταση αμέσως, σαφώς και ανυπερθέτως, κατά την έννοια των αποφάσεων του Δικαστηρίου στις υποθέσεις 32/68 (απόφαση της 10. 12. 1969, Grasselli, Recueil s. 505) και 42/72 (απόφαση της 6. 2. 1973, Goeth, Recueil σ. 181). Τη νομική φύση της εν λόγω προφορικής ανακοίνωσης ως βλαπτικής πράξεως εις βάρος υπαλλήλου επιβεβαίωσε αργότερα η έγγραφη ανακοίνωση προς το προσωπικό της 21ης Ιουλίου 1982 και το απορριπτικό της ενστάσεως έγγραφο.

Η προσφεύγουσα παρατηρεί επιπλέον ότι αν δεν είχε υποβάλει την ένσταση, δεν θα είχε ακόμη μέχρι σήμερα έγγραφη κοινοποίηση της ατομικής αποφάσεως στην οποία της γνωστοποιήθηκε ότι δεν θα δινόταν συνέχεια στη διαδικασία του διαγωνισμού CC/LA/12/81. Επομένως, το καθού δεν μπορεί να επικαλεστεί, υποστηρίζοντας ότι δεν υπάρχει βλαπτική πράξη εις βάρος της προσφεύγουσας, την εκ μέρους του μη τήρηση υποχρεωτικής διατάξεως του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως (άρθρο 25), κατ' ανάλογη εφαρμογή της αρχής «nemo auditur suam propriam turpitudinem allegans».

Εξάλλου, ο ισχυρισμός του καθού ότι δεν υπάρχει βλαπτική πράξη, επειδή δεν εκδόθηκε έγγραφη απόφαση, κρίνεται από την προσφεύγουσα ότι οδηγεί σε εξομοίωση, αν όχι αμάλγαμα, μεταξύ της υπάρξεως βλαπτικής πράξεως και του κύρους της πράξεως αυτής, κύρος το οποίο, στην περίπτωση ατομικής αποφάσεως, εξαρτάται από την τήρηση του άρθρου 25 του κανονισμού.

Ο συλλογισμός του καθού οδηγεί στο άτοπο συμπέρασμα ότι η ίδια η στοιχειοθέτηση των ελαττωμάτων που επισύρουν την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως καθιστά αυτομάτως απαράδεκτη, λόγω ελλείψεως αποφάσεως, κάθε προσφυγή που στηρίζεται σ' αυτά ακριβώς τα ελαττώματα.

Απαντώντας σ' αυτή την άποψη της προσφεύγουσας, το καθού υποστηρίζει, με την *ανταπάντηση*, ότι το πρόβλημα έγκειται στο χαρακτηρισμό της βλαπτικής πράξεως. Αν η πράξη αυτή συνίσταται σε ρητή ατομική απόφαση, πρέπει τότε να λάβει τον έγγραφο τύπο. Αν συνίσταται σε σιωπηρή απόφαση, πρέπει να έχει προηγηθεί αίτηση.

Η 6λαπτική πράξη μπορεί ακόμα να προκύπτει από παράλειψη της αρχής, η οποία «παρέλειψε να λάβει μέτρο που επιβάλλεται από τον κανονισμό» (άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως). Η προσφεύγουσα όμως αρνήθηκε να υποβάλει το αίτημά της υπό τη μορφή αυτή, διότι στην πραγματικότητα η ΑΔΑ δεν υποχρεούται από τον κανονισμό να προβαίνει σε διορισμό μετά την περάτωση της διαδικασίας ενός διαγωνισμού. Η κατάρτιση πίνακα επιτυχόντων δεν υποχρεώνει την ΑΔΑ να προβεί στην πλήρωση της κενής θέσης. Είναι δυνατό να υπάρξουν λόγοι οργανώσεως των υπηρεσιών που επιβάλλουν την αναβολή των διορισμών και μάλιστα την πλήρη εγκατάλειψη της διαδικασίας πληρώσεως θέσεως. Η σχετική απόφαση αποτελεί γενική απόφαση και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ατομική, έστω κι αν έχει συνέπειες για τον υποψήφιο ή τους υποψήφιους που ενδιαφέρονται για ένα συγκεκριμένο διορισμό.

Επί της ουσίας

Ως προς την παράβαση ουσιώδους τύπου

Η *προσφεύγουσα* προβάλλει ότι η συμπεριφορά του καθού έναντι αυτής αποτελεί παράβαση του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κατά το ότι ουδέποτε της κοινοποιήθηκε εγγράφως η απόφαση που της είχε ανακοινωθεί προφορικά κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982. Ακόμη και η αιτιολόγηση, που κοινοποιήθηκε αργότερα σε ολόκληρο το προσωπικό, δεν κοινοποιήθηκε στην ίδια με ατομική απόφαση. Σχετικά επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1981 στην υπόθεση 125/80, Arning (απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1981, Recueil σ. 2539), με την οποία το Δικαστήριο δέχτηκε ότι η γραπτή ανακοίνωση ατομικής αποφάσεως δεν μπορεί να αναπληρωθεί ούτε με μια απλή δημοσίευση ούτε με οποιαδήποτε συνομιλία του προσφεύγοντος με τους προϊσταμένους του. Αντίθετα προς την υπόθεση εκείνη, η παράβαση του άρθρου 25 του κανονισμού εν προκειμένω πρέπει να επισύρει την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, δεδομένου ότι εδώ πρόκειται όχι για εκπρόθεσμη κοινοποίηση, αλλά για έλλειψη κοινοποιήσεως. Εξάλλου, το γεγονός ότι το καθού αναφέρεται στην ανακοίνωση της 21ης Ιουλίου 1982 επιβεβαιώνει, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το βάσιμο της σχετικής αιτιάσεως, δεδομένου ότι, επειδή πρόκειται για ανακοίνωση προς όλο το προσωπικό, δεν μπορεί να γίνει λόγος για ατομική και αιτιολογημένη κοινοποίηση προς τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο.

Η άμυνα του *Ελεγκτικού Συνεδρίου,* όσον αφορά αυτό το λόγο ακυρώσεως, συνδέεται με τις παρατηρήσεις του περί του παραδεκτού των προσφυγών και συνίσταται ουσιαστικά στον ισχυρισμό ότι καμιά απόφαση δεν ελήφθη ως προς την προσφεύγουσα. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν υπέβαλε στην ΑΔΑ καμία αίτηση, οπότε δεν υπήρξε απόφαση απορριπτική αιτήσεως. Επομένως, δεν υπάρχει απόφαση που θίγει τα συμφέροντα της Kohler και έτσι δεν ευσταθεί ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Ως προς την παραβίαση της αρχής που απαγορεύει στην ΑΔΑ να τροποποιήσει απόφαση της εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού

Η *προσφεύγουσα* υποστηρίζει ότι το καθού παραβίασε την αρχή που έχει καθιερώσει η νομολογία του Δικαστηρίου, ότι δηλαδή η ΑΔΑ δεν μπορεί να τροποποιεί τις αποφάσεις της εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού όσον αφορά το αν πληρούνται οι όροι που θέτει η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης. Δεχθείσα τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στο διαγωνισμό, η εξεταστική επιτροπή αποφάνθηκε ήδη όσον αφορά το επίπεδο της επαγγελματικής της πείρας που ανταποκρίνεται στην προϋπόθεση επαγγελματικής πείρας τουλάχιστο

6 ετών στον τομέα της μετάφρασης ή της αναθεώρησης, την οποία έθετε η προκήρυξη του διαγωνισμού CC/LA/12/81. Κατ' αυτό τον τρόπο, η ΑΔΑ δεν ήταν δυνατό να αιτιολογήσει τη μεταγενέστερη άρνηση διορισμού της επιτυχούσας με μόνη την αιτιολογία της ανεπαρκούς πείρας της, πράγμα που έπραξε εντούτοις κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982.

Επ' αυτού του λόγου ακυρώσεως, το *καθού* προβάλλει ότι δεν είχε καμία πρόθεση να αγνοήσει τις αποφάσεις της εξεταστικής επιτροπής, οι οποίες παραμένουν ισχύουσες. Απλώς, επανεξετάζοντας τους όρους οργανώσεως των υπηρεσιών του, έκρινε ανεπαρκή και μη ανταποκρινόμενα στις ανάγκες της υπηρεσίας τα προσόντα που απαιτούσε η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης. Λόγω κυρίως της σημαντικής διαφοράς μεταξύ του ιταλικού και του δανικού τμήματος, αφενός, και του γαλλικού τμήματος, αφετέρου, το καθού υποστηρίζει ότι αναγκάστηκε να αναθεωρήσει τους όρους πληρώσεως της νέας θέσεως και να παρουσιάσει τη θέση αυτή στη σχετική ανακοίνωση ως θέση προϊσταμένου ομάδας-αναθεωρητή, για την οποία απαιτείται επαγγελματική πείρα τουλάχιστον δέκα ετών.

Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει με την *απάντηση* την ασυνέπεια των αιτιολογιών που της γνωστοποιήθηκαν, οι οποίες δεν αποτελούν παρά απόπειρες δικαιολογίας εκ των υστέρων, προσαρμοσμένες ανάλογα με τα επιχειρήματα που προέβαλε η ίδια. Συγκεκριμένα, ενώ, κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982, η άρνηση διορισμού της προσφεύγουσας δικαιολογήθηκε με την ανεπάρκεια της επαγγελματικής της πείρας και ενώ, στην ανακοίνωση της 21ης Απριλίου 1982, οι χρησιμοποιούμενες λέξεις είναι «ενόψει ορισμένων αποτελεσμάτων της διαδικασίας πληρώσεως της εν λόγω θέσεως», οι οποίες εξάλλου στοιχειοθετούν σαφώς κατάχρηση εξουσίας, η απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 χρησιμοποιεί τη φράση «οι προϋποθέσεις που τέθηκαν με την ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης δεν ανταποκρίνονταν στις ανάγκες της υπηρεσίας», επιπλέον δε, η απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1983, που εκδόθηκε μετά την άσκηση της προσφυγής, αναφέρεται για πρώτη φορά στην επείγουσα ανάγκη να διοριστεί στο γαλλικό τμήμα προϊστάμενος ομάδας-αναθεωρητής. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας υπάρχει και δεύτερη αντίφαση κατά το ότι, όπως αναφέρει η απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1982, η ανεπάρκεια των προϋποθέσεων που τέθηκαν σε σχέση με τις ανάγκες της υπηρεσίας κατέστη εμφανής «ενόψει των αποτελεσμάτων της διαδικασίας πληρώσεως», ενώ η απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1983 αναφέρει ότι η επείγουσα ανάγκη ανέκυψε «κατά τη διάρκεια της διαδικασίας πληρώσεως της κενής θέσης».

Αν πράγματι πρόκειται για την ίδια αιτιολογία, η προσφεύγουσα διερωτάται γιατί μεσολάβησε τόσο διάστημα μεταξύ των διαφόρων σταδίων της ανακοινώσεως της αποφάσεως, δηλαδή μεταξύ της 21ης Απριλίου 1982, της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 και της 2ας Φεβρουαρίου 1983.

Εν πάση περιπτώσει, το καθού επέδειξε παράνομη συμπεριφορά, διότι θέλησε είτε να τροποποιήσει τις προϋποθέσεις που έθετε η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης, είτε να τροποποιήσει την προς πλήρωση θέση, πράγμα που αποτελεί και στις δύο περιπτώσεις τροποποίηση της εν λόγω ανακοινώσεως, που δεν κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα σύμφωνα με την επιταγή του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

Το *καθού* παρατηρεί ότι δεν υπήρξαν διάφορες αιτιολογίες των αποφάσεών του, διότι ο υπηρεσιακού χαρακτήρα λόγος που υπαγόρευσε την απόφαση περί μη συνεχίσεως της διαδικασίας του διαγωνισμού υπήρξε ένας και ο αυτός. Δεν πρόκειται

λοιπόν για αιτιολογίες διαδοχικές και διαφορετικές, αλλά, το πολύ-πολύ, για την ανάπτυξη και για τη διευκρίνιση της αιτιολογίας που ανακοινώθηκε στην Kohler κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982 και που αναφέρεται με συντομία στην ανακοίνωση προς το προσωπικό της 21ης Ιουλίου 1982. Έτσι, η φερόμενη διαφορά μεταξύ της «πρώτης αιτιολογίας» και των αιτιολογιών που ακολούθησαν είναι ανύπαρκτη. Η ανεπάρκεια των προσόντων τα οποία απαιτούσε η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης, μεταξύ των οποίων η διάρκεια της πείρας είχε κεφαλαιώδη σημασία για την ΑΔΑ, οδήγησε ακριβώς στην ακύρωση της εν λόγω ανακοινώσεως και στη σύνταξη άλλης για πιο σημαντική θέση. Επομένως, η καινούρια ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης CC/LA/12/83, που δημοσιεύτηκε στις 25 Ιανουαρίου 1983 και έθετε ως προϋπόθεση επαγγελματική πείρα τουλάχιστο δέκα ετών, υπαγορεύτηκε από αυτό τούτο το συμφέρον της υπηρεσίας, που ώθησε την ΑΔΑ να εγκαταλείψει τη διαδικασία πληρώσεως της θέσεως και την προηγούμενη ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης.

Ως προς τη μη τήρηση των όρων ανακοινώσεως περί υπάρξεως κενής θέσης

Κατά το μέτρο που η ΑΔΑ θέλησε να αποστεί από τις προϋποθέσεις όσον αφορά την επαγγελματική πείρα που έθεσε η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης, η *προσφεύγουσα* υπογραμμίζει ότι συντρέχει παράβαση της υποχρεώσεως τηρήσεως των διαδικασιών και όρων ως προς τα προσόντα, υποχρεώσεως με την οποία η ΑΔΑ αυτοδεσμεύτηκε με την ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης. Ο ουσιώδης ρόλος της ανακοινώσεως αυτής είναι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 30. 10. 1974, στην υπόθεση 178/73 Grassi, Recueil σ. 1099 και της 17. 12. 1981, στην υπόθεση 151/80, de Hoe, Recueil σ. 3161), να πληροφορεί τους ενδιαφερομένους κατά τον ακριβέστερο δυνατό τρόπο περί της φύσεως των απαιτουμένων για την κατάληψη της σχετικής θέσεως προϋποθέσεων, ώστε να μπορούν να εκτιμήσουν αν είναι σε θέση να υποβάλουν υποψηφιότητα.

Το *καθού* φρονεί ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος, διότι στερείται πραγματικής βάσεως. Από τη στιγμή κατά την οποία η ΑΔΑ αποφάσισε, για λόγους που ανάγονται στην οργάνωση των υπηρεσιών της, να εγκαταλείψει την εν εξελίξει διαδικασία προσλήψεως, για να την επαναλάβει εξ αρχής και επί άλλης βάσεως, η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης με την οποία κινήθηκε η εγκαταλειφθείσα αυτή διαδικασία ατονεί έκτοτε και είναι άνευ αξίας.

Ως προς την παραβίαση της αρχής της ισότητας

Η *προσφεύγουσα* επικαλείται ως λόγο ακυρώσεως τη δυσμενή διάκριση, κατά παραβίαση της αρχής της ισότητας που θέτει το άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δυσμενή διάκριση η οποία συνίσταται στην άρνηση του διορισμού της, τη στιγμή κατά την οποία οι επιτυχόντες των δύο άλλων διαγωνισμών, που διεξήχθησαν παράλληλα για το δανικό και το ιταλικό τμήμα, διορίστηκαν στις αντίστοιχες κενές θέσεις. Υποστηρίζει σχετικώς ότι η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης CC/LA/3/81 αποτελούσε μέρος μιας γενικότερης διαδικασίας προσλήψεως. Ο γενικός αυτός χαρακτήρας της εν λόγω διαδικασίας αποδεικνύεται από τη διατύπωση πανομοιότυπων ανακοινώσεων περί υπάρξεως κενής θέσης και προκηρύξεων διαγωνισμών, από το γεγονός ότι η εξεταστική επιτροπή ήταν η ίδια και ότι οι αποφάσεις της ΑΔΑ, σε όλα τα στάδια, ελήφθησαν την ίδια ημερομηνία. Αυτό επιβεβαιώνει ότι οι σχετικές με τις προσλήψεις ανάγκες ήταν, για την ΑΔΑ, οι ίδιες και στα τρία συγκεκριμένα μεταφραστικά τμήματα καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας προσλήψεως.

Η προσφεύγουσα προσθέτει επίσης ότι η παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3, είναι τόσο περισσότερο κατάφωρη καθόσον, όταν της κοινοποιήθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, ασκούσε ήδη από έτους και πλέον καθήκοντα που αντιστοιχούσαν στη θέση του αναθεωρητή/κύριου μεταφραστή.

Κατά την άποψη του *καθού,* η διαφορετική μεταχείριση των τμημάτων αυτών εξηγείται από τη διαφορετική οργάνωση του γαλλικού τμήματος, την οποία η διοίκηση αποφάσισε να βελτιώσει, ακυρώνοντας μία διαδικασία προσλήψεως που δεν ανταποκρινόταν επαρκώς στην οργάνωση αυτή. Η προσφεύγουσα ομολόγησε μάλιστα τη διαφορά ως προς τη διάρθρωση μεταξύ των τμημάτων αυτών, γράφοντας ότι, αντίθετα προς το δανικό και το ιταλικό τμήμα, στο γαλλικό τμήμα δεν υπήρχε ούτε αναθεωρητής ούτε προϊστάμενος τμήματος.

Εξάλλου η ομοιότητα της διαδικασίας που ακολουθήθηκε, λίγο ενδιαφέρει. Οι θέσεις ήταν ανεξάρτητες, υποστηρίζει το καθού· είχαν κηρυχτεί κενές με χωριστές ανακοινώσεις και προκηρύχτηκαν γι' αυτές χωριστοί διαγωνισμοί. Η ΑΔΑ δεν ήταν υποχρεωμένη να τις πληρώσει και μάλιστα συγχρόνως. Αντιθέτως, είχε την ευχέρεια να αποφασίσει ως προς τη συνέχεια που θα δινόταν σε κάθε διαγωνισμό, ανάλογα με τις απαιτήσεις και προς το συμφέρον της υπηρεσίας, χωρίς η απόφασή της για κάποια από τις θέσεις να εξαρτάται από την απόφαση για τις άλλες.

Η *προσφεύγουσα* αντικρούει τη δικαιολογία που προβάλλει το καθού, υπογραμμίζοντας ότι είναι η πρώτη φορά που το τελευταίο απαντά στα επιχειρήματά της.

Ως προς την κατάχρηση εξουσίας

Η *προσφεύγουσα* ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει από κατάχρηση εξουσίας διότι η ΑΔΑ, λαμβάνοντάς την, δεν οδηγήθηκε από σκέψεις που αφορούν το συμφέρον της υπηρεσίας, όπως της επιβάλλει το άρθρο 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλά από σκέψεις που αφορούν αντιστοίχως το πρόσωπο της προσφεύγουσας και του συναδέλφου της Β., μεταφραστή με βαθμό LA 6/1 στο ίδιο μεταφραστικό τμήμα, που ήταν και αυτός υποψήφιος στον εσωτερικό διαγωνισμό CC/LA/12/81, αλλά δεν περιελήφθη στον πίνακα επιτυχόντων.

Επομένως, λαμβάνοντας την επίδικη απόφαση, η ΑΔΑ επιδίωξε άλλο και όχι το νόμιμο σκοπό.

Για να στηρίξει το λόγο αυτό, η προσφεύγουσα *προβάλλει* ότι η καθής δεν απέδειξε τα περιστατικά που δικαιολογούν το ότι μετέβαλε στάση στις 21 Απριλίου 1982, για να απομακρυνθεί από τη διαδικασία που είχε ακολουθήσει μέχρι τότε. Φρονεί ότι η μνεία, στην ανακοίνωση προς το προσωπικό της 21ης Απριλίου 1982, των «αποτελεσμάτων της διαδικασίας πληρώσεως θέσεως» επιβεβαιώνει ρητώς το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση απέβλεπε στον αποκλεισμό της.

Το στοιχείο που, κατά την προσφεύγουσα, βάρυνε αναμφισβήτητα στη μεταβολή της στάσεως της ΑΔΑ είναι το ότι ο συνάδελφός της, Β., έχαιρε της συμπάθειας του γραφείου του γάλλου μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που ανέλαβε την προεδρία του οργάνου αυτού την 1η Οκτωβρίου 1981 και επομένως κατέστη ΑΔΑ. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η ΑΔΑ μετέβαλε γνώμη. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επομένως ότι ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, έλαβε την προσβαλλόμενη απόφαση προκειμένου να διαφυλάξει τις πιθανότητες προαγωγής του «υποψηφίου του.» Το συμφέρον της υπηρεσίας προβλήθηκε

στο τέλος, όταν φάνηκε, μετά την υποβολή της ενστάσεως από την προσφεύγουσα, ότι αυτή δεν ήταν ανόητη και γνώριζε ότι η ΑΔΑ δεν μπορούσε να θίξει τις κυριαρχικές αποφάσεις της εξεταστικής επιτροπής όσον αφορά την επαγγελματική της πείρα.

Αυτό ακριβώς είναι το πλαίσιο εντός του οποίου πρέπει να εκτιμηθεί η προκήρυξη από την ΑΔΑ άλλου διαγωνισμού με όρους που απέβλεπαν σαφώς να αποκλείσουν την προσφεύγουσα και να γίνει δεκτός να συμμετάσχει ο συνάδελφός της. Η προτίμηση για τον Β επιβεβαιώνεται, εξάλλου, διότι από τις 21 Απριλίου 1983 ο τελευταίος είχε αναγνωριστεί «de facto» ως αναθεωρητής και προϊστάμενος του γαλλικού τμήματος, μετέχοντας στις συνεδριάσεις των αναθεωρητών και μάλιστα σε μια εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού. Η προσφεύγουσα προσαρτά στην απάντησή της, ως αποδεικτικό στοιχείο, ένα έγγραφο του προϊσταμένου της μεταφραστικής υπηρεσίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 21ης Φεβρουαρίου 1983, με το οποίο ανατίθενται στον Β. τα παραπάνω καθήκοντα.

Το *καθού* αμφισβητεί ρητώς το παραδεκτό και το βάσιμο αυτού του λόγου ακυρώσεως και διαμαρτύρεται για τις εναντίον του μομφές της προσφεύγουσας. Υποστηρίζει ότι η απόφασή του υπαγορεύτηκε πράγματι από λόγους που αφορούν την υπηρεσία και που αναφέρονται στην καλύτερη οργάνωση της διοικήσεως, η εκτίμηση των οποίων ανήκει μόνο στην ΑΔΑ και όχι σ' έναν υπάλληλο που υπερασπίζει τα συμφέροντά του.

Η φερόμενη προτίμηση της ΑΔΑ για τον Β. διαψεύδεται από το γεγονός ότι η καινούρια ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης για την προς πλήρωση θέση απαιτεί δεκαετή πείρα, προϋπόθεση την οποία ο Β. δεν πληροί όπως και η Kohler.

Στο τελευταίο αυτό σημείο, η προσφεύγουσα *απαντά* ότι το γεγονός αυτό δεν ασκεί επιρροή, διότι το μόνο που αποδεικνύει, έστω, είναι ότι, μετά την άσκηση της προσφυγής, η ΑΔΑ έπαψε να ευνοεί ανοικτά τον υποψήφιο της προτιμήσεώς της, ενώ αρχικά δεν είχε αυτό το σκοπό. Εξάλλου, παρατηρεί ότι το καθού δεν αμφισβητεί την περιγραφή των καθηκόντων του Β.

Πάντως, σύμφωνα με τις διευκρινίσες που δίνει το καθού με την *ανταπάντηση*, το υπηρεσιακό έγγραφο που αναφέρει η προσφεύγουσα με την απάντησή της αποτελεί εσωτερικό μέτρο οργανώσεως της υπηρεσίας, που ελήφθη εν αναμονή της εκβάσεως του διαγωνισμού για την πλήρωση της θέσεως του προϊσταμένου του γαλλικού τμήματος, ενώ ο Β. ήταν ο αρχαιότερος στο βαθμό του υπάλληλος.

Επί των αποδεικτικών στοιχείων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί, αν το δικαστήριο κρίνει ότι οι παραπάνω λόγοι ακυρώσεως δεν αποδεικνύονται επαρκώς, να διατάξει την αυτοπρόσωπη εμφάνιση των διαδοχικών ΑΔΑ, που ήταν αρμόδιες κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσλήψεως που κινήθηκε με την ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης CC/LA/3/81, δηλαδή των William Murhpy και Pierre Lelong. Η προσφεύγουσα ζητεί να καταθέσει ο William Murphy επί των προϋποθέσεων που τίθενται στην ανωτέρω ανακοίνωση και επί του αν οι προϋποθέσεις αυτές ανταποκρίνονται στο συμφέρον της υπηρεσίας, ο δε Pierre Lelong επί της διατυπώσεως και της αιτιολογίας της αποφάσεως που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982.

Το *καθού* φρονεί ότι δεν συντρέχει λόγος να διαταχτούν οι προτεινόμενες αποδείξεις, δεδομένου ότι τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως αποδεικνύονται.

2. Υπόθεση 40/83

Η *προσφεύγουσα* στρέφει την προσφυγή της κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ της 14ης

Σεπτεμβρίου 1982, με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή της της 24ης Μαΐου 1982.

Επί του παραδεκτού

Το καθού εγείρει θέμα απαραδέκτου της προσφυγής, αλλά τελικά επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου: εκθέτει συνοπτικά την άποψή του, που εκφράζεται ήδη με την απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1983, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας, ότι δηλαδή η προσβαλλόμενη απόφαση, από την οποία αρχίζει η προθεσμία για την υποβολή ενστάσεως, είναι η απόφαση της 21ης Ιουλίου 1982 και όχι της 14ης Σεπτεμβρίου 1982, που ήταν απλώς επιβεβαιωτική της προηγούμενης αποφάσεως, την οποία πληροφορήθηκε πράγματι η προσφεύγουσα την ίδια ημέρα, δηλαδή στις 21 Ιουλίου 1982.

Κατά την άποψη της *προσφεύγουσας*, η προσβαλλόμενη πράξη είναι η απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1982, με την οποία απορρίφθηκε η αίτησή της της 24ης Μαΐου 1982 και όχι η ανακοίνωση προς το προσωπικό της 21ης Ιουλίου 1982, που δεν αποτελεί ατομική πράξη. Επομένως, η αφετηρία της προθεσμίας για την υποβολή της ενστάσεως είναι η 14η Σεπτεμβρίου 1982, ημερομηνία της ανακοινώσεως της αιτιολογημένης ατομικής αποφάσεως που την αφορούσε. Σχετικά αναφέρει ότι το δικαστήριο, με την απόφαση στην υπόθεση Arning (προαναφερθείσα), δέχτηκε ότι η γραπτή ανακοίνωση ατομικής αποφάσεως δεν μπορεί να αναπληρωθεί ούτε από μια απλή δημοσίευση ούτε από οιαδήποτε συνομιλία του προσφεύγοντος με τους προϊσταμένους του. Αν η πράξη της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 αποτελεί «επιβεβαιωτική πράξη», όπως ισχυρίζεται το καθού, δεν μπορεί παρά να πρόκειται για επιβεβαιωτική πράξη ατομικής αποφάσεως προγενέστερης της 21ης Ιουλίου 1982, πράγμα που το καθού αντικρούει. Εν προκειμένω, το γεγονός που τονίζει το καθού, ότι δηλαδή η ανακοίνωση προς το προσωπικό της 21ης Ιουλίου 1982 «διανεμήθηκε σε όλο το προσωπικό του Ελεγκτικού Συνεδρίου», επιβεβαιώνει ότι δεν μπορεί να πρόκειται για ατομική απόφαση που ισχύει ως απάντηση στην αίτηση της 24ης Μαΐου 1982.

Επι της ουσίας

Ως προς την παράβαση ουσιώδους τύπου

α) Εσφαλμένη ή τουλάχιστο ανεπαρκής αιτιολογία

Η *προσφεύγουσα* υπογραμμίζει την αντίφαση μεταξύ της αιτιολογίας που προέβαλε η ΑΔΑ διαδοχικά κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982, στην απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 και στο έγγραφο της 2ας Φεβρουαρίου 1983. Στην ουσία υποστηρίζει, στηριζόμενη σε επιχειρήματα που συνοψίζονται παραπάνω (σ. 12), ότι το καθού προέβαλε διαδοχικά διαφορετικές αιτιολογίες ως προς τον τρόπο ενεργείας του, πράγμα που επηρεάζει το νόμιμο της αιτιολογίας της αποφάσεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1982.

Ακόμη και αν είναι ακριβές, όπως υποστηρίζει το καθού, ότι στην πραγματικότητα οι αιτιολογίες δεν αντιφάσκουν μεταξύ τους, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, διότι η γενική διατύπωση που χρησιμοποιείται στην απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 δεν επιτρέπει στην προσφεύγουσα να «εκτιμήσει τα εν τέλει αποφασιστικά στοιχεία», όπως απαιτεί η νομολογία του Δικαστηρίου (υπόθεση 19/70, Almini, απόφαση της 30ής Ιουνίου 1971, Recueil σ. 623).

Το *καθού* επαναλαμβάνει την άποψη που διατύπωσε στην υπόθεση 316/82 (ανωτέρω σ. 13), ότι δεν υπήρξε διαφορετική αιτιολόγηση, διότι ο σχετικός με την υπηρεσία λόγος, που υπαγόρευσε την απόφαση να μη συνεχιστεί η διαδικασία του διαγωνισμού, ήταν ένας και μόνο και παρέμεινε αμε-

τάθλητος. Στην πραγματικότητα πρόκειται για την ανάπτυξη και τη διευκρίνιση της αιτιολογίας που γνωστοποιήθηκε στην Kohler κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982 με την ΑΔΑ.

6) Εκπρόθεσμη κοινοποίηση

Η *προσφεύγουσα* παρατηρεί ότι, ασχέτως της πραγματικής της αιτιολογίας, η προσβαλλόμενη απόφαση κοινοποιήθηκε καθυστερημένα, δηλαδή έξι μήνες μετά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982, ενώ, κατά το καθού, ήδη από τη στιγμή εκείνη είχε αρχίσει να διαφαίνεται ότι οι προϋποθέσεις που έθετε η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης δεν ήταν οι κατάλληλες και δέκα μήνες μετά την εν λόγω συνέντευξη όσον αφορά την αιτιολόγηση εκ του επείγοντος του διορισμού ενός προϊσταμένου/αναθεωρητή στο γαλλικό τμήμα.

Το *καθού* θεωρεί ότι οι διευκρινίσεις σχετικά με το συγκεκριμένο τρόπο ενεργείας, που συνοψίζονται στη σελίδα 13, αποδεικνύουν ότι η αιτιολογία δεν κοινοποιήθηκε με καθυστέρηση. Κατά τα λοιπά, η απόσταση στις ημερομηνίες που υπογραμμίζει η προσφεύγουσα εξηγείται από την εξέλιξη των γεγονότων και, ιδίως, από την επιθυμία της ΑΔΑ να μελετήσει τους λόγους που είχε προβάλει η προσφεύγουσα και να ερευνήσει κατά πόσον ήταν ίσως εσφαλμένη η γραμμή που ακολούθησε η διοίκηση.

Ως προς τη δυσμενή διάκριση

Η *προσφεύγουσα* προβάλλει ως λόγο ακυρώσεως τη δυσμενή διάκριση στην οποία αναφέρθηκε στο πλαίσιο της υπόθεσης 316/82, που συνίσταται στο ότι η απόφαση περί μη διορισμού στη θέση η οποία είχε κηρυχτεί κενή στο γαλλικό τμήμα, ενώ οι επιτυχόντες στους δύο άλλους πανομοιότυπους διαγωνισμούς για το ιταλικό και το δανικό τμήμα είχαν διοριστεί, αποτελεί μεταχείριση που δημιουργεί διάκριση μεταξύ αυτής και των συναδέλφων της, ιταλού και δανού, οι οποίοι διορίστηκαν.

Ως προς την κατάχρηση εξουσίας

Η *προσφεύγουσα* επικαλείται σχετικώς τα ίδια επιχειρήματα όπως και στην υπόθεση 316/82, ότι δηλαδή η προσβαλλόμενη απόφαση απέβλεψε στον αποκλεισμό της προς όφελος του συναδέλφου της Β.

Το *καθού* παραπέμπει επίσης στα επιχειρήματα που ανέπτυξε στην υπόθεση 316/82, υποστηρίζοντας ότι η επίδικη απόφαση δεν ελήφθη κατά της προσφεύγουσας και δεν είχε ως στόχο την υποψηφιότητά της.

Επί των μέσων αποδείξεως

Όπως και στην υπόθεση 316/82, η *προσφεύγουσα* προτείνει να εξεταστούν αυτοπροσώπως οι διαδοχικές ΑΔΑ, δηλαδή οι W. Murphy και P. Lelong. Η προσφεύγουσα ζητεί να εξεταστεί ο Murphy σχετικά με τις προϋποθέσεις που έθετε η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης CC/LA/3/82 και με το αν αυτές συμβιβάζονται προς το συμφέρον της υπηρεσίας, ο δε Lelong να εξεταστεί σχετικά με τη διατύπωση και την αιτιολογία της αποφάσεως που κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα με το έγγραφο της 14ης Σεπτεμβρίου 1982.

Το *καθού* φρονεί ότι τα αιτούμενα μέσα αποδείξεως είναι περιττά.

V — Προφορική διαδικασία

Η προσφεύγουσα, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο F. Herbert, και το Ελεγκτικό Συνέδριο, εκπροσωπούμενο από το γενικό γραμματέα του J. A. Stoll και το δικηγόρο A. Bonn, αγόρευσαν κατά τη συνεδρίαση της 17ης Νοεμβρίου 1983.

Η γενική εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 15ης Δεκεμβρίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δύο δικόγραφα που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Δεκεμβρίου 1982 και στις 15 Μαρτίου 1983, η Nelly Kohler, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, εντεταγμένη ήδη στο βαθμό LA 6/2, άσκησε δύο προσφυγές, ζητώντας, με την πρώτη, την ακύρωση της αποφάσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (ΑΔΑ), που της ανακοινώθηκε προφορικά στις 21 Απριλίου 1982, περί μη διορισμού της στη θέση αναθεωρητή/κύριου μεταφραστή στο γαλλικό μεταφραστικό τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η οποία είχε κηρυχτεί κενή με την ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης CC/LA/3/81, και, με τη δεύτερη, την ακύρωση της αποφάσεως της ΑΔΑ, της 14ης Σεπτεμβρίου 1982, περί μη εκτελέσεως του πίνακα επιτυχόντων που κατάρτισε η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού CC/LA/12/81 και αφορούσε την ίδια θέση. Η δεύτερη προσφυγή ασκείται επικουρικώς, για την περίπτωση που το Δικαστήριο θα έκρινε απαράδεκτη την πρώτη.

2 Ταυτόχρονα με τη διαδικασία του εν λόγω διαγωνισμού, είχαν κινηθεί δύο άλλες διαδικασίες για τις θέσεις «αναθεωρητή/κύριου μεταφραστή» στο δανικό και στο ιταλικό τμήμα. Οι ανακοινώσεις περί υπάρξεως κενής θέσης και οι προκηρύξεις διαγωνισμού είχαν διατυπωθεί κατά τρόπο ταυτόσημο και στις τρεις διαδικασίες. Οι επιτυχόντες στους διαγωνισμούς για το ιταλικό και το δανικό τμήμα διορίστηκαν με απόφαση της ΑΔΑ στις 21 Απριλίου 1982. Εντούτοις, την ίδια ημερομηνία, κατά τη διάρκεια συνεντεύξεως που είχε με τον πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε ότι δεν θα διοριζόταν στην θέση «αναθεωρητή/κύριου μεταφραστή» του γαλλικού τμήματος, την οποία αφορούσε η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης CC/LA/3/81 και ο εσωτερικός διαγωνισμός CC/LA/12/81, στον οποίο είχε μετάσχει επιτυχώς και ήταν η μόνη που περιελήφθη στον πίνακα επιτυχόντων.

3 Η διοικητική ένσταση που υπέβαλε στις 24 Μαΐου 1982, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, απορρίφθηκε με απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, ως απαράδεκτη με την αιτιολογία ότι δεν είχε προηγηθεί ούτε αίτηση ούτε απόρριψη αιτήσεως, άλλως ως αβάσιμη.

4 Εν τω μεταξύ, με ανακοίνωση προς το προσωπικό, της 21ης Ιουλίου 1982 που διορθώθηκε στις 23 Ιουλίου, η διοίκηση ανέβαλε την πλήρωση της κενής θέσης για την οποία είχε εκδοθεί η ανακοίνωση CC/LA/3/81, λόγω του ότι «διαπιστώθηκε πράγματι, ιδίως εν όψει ορισμένων αποτελεσμάτων της διαδικασίας πληρώσεως της εν λόγω θέσεως, ότι οι απαιτούμενες προϋποθέσεις που έθετε η σχετική ανακοίνωση δεν ανταποκρίνονταν στις ανάγκες της υπηρεσίας».

5 Μετά την απόρριψη της ενστάσεώς της, στις 14 Σεπτεμβρίου 1982, η προσφεύγουσα άσκησε την πρώτη προσφυγή (υπόθ. 316/82) στις 13 Δεκεμβρίου 1982.

6 Την ίδια ημερομηνία, στις 13 Δεκεμβρίου 1982, η προσφεύγουσα υπέβαλε επικουρικά δεύτερη ένσταση, για την περίπτωση που το Δικαστήριο θα ακολουθούσε τη συλλογιστική της ΑΔΑ και θα έκρινε απαράδεκτη την πρώτη ένσταση της 24ης Μαΐου 1982, για το λόγο ότι δεν είχε προηγηθεί αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Στην περίπτωση αυτή, η πρώτη ένσταση θα έπρεπε να λογιστεί ως αίτηση κατά την ανωτέρω έννοια, που απορρίφθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση της ΑΔΑ της 14ης Σεπτεμβρίου 1982. Η δεύτερη ένσταση στράφηκε κατά της αποφάσεως αυτής.

7 Με απόφαση της 2ας Φεβρουαρίου 1983, η ΑΔΑ απέρριψε και τη δεύτερη ένσταση ως εκπρόθεσμη, με τη σκέψη ότι η απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 αποτελούσε απλώς επιβεβαίωση της από 21 Ιουλίου 1982 αποφάσεώς της, που περιεχόταν στην ανακοίνωση προς το προσωπικό και η οποία έπρεπε να θεωρηθεί ως η βλαπτική για την προσφεύγουσα απόφαση που κίνησε την προθεσμία του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και η οποία συνεπώς παρήλθε στις 21 Οκτωβρίου 1982.

Α — Όσον αφορά την προσφυγή 316/82

Επί του παραδεκτού

8 Με την αντίκρουσή του, το Ελεγκτικό Συνέδριο προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής, λόγω του ότι στρέφεται κατά της προφορικής απόφασης της 21ης Απριλίου 1982, η οποία ουδέποτε εκδόθηκε διότι ουδέποτε κοινοποιήθηκε εγγράφως, όπως ορίζει το άρθρο 25 του κανονισμού.

9 Το ότι μία απόφαση κατά της οποίας χωρεί προσφυγή μπορεί να είναι προφορική δεν αποκλείεται κατ' αρχήν ούτε από τις γενικές ούτε από τις ειδικές διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

10 Συγκεκριμένα, το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού, που προβλέπει ότι οι υπάλληλοι μπορούν να υποβάλουν στην ΑΔΑ «αίτημα [ένσταση] κατά οιασδήποτε πράξεως...», δεν αποκλείει ότι η εν λόγω πράξη μπορεί να διατυπωθεί προφορικά.

11 Η περίπτωση προφορικής πράξεως δεν αποκλείεται ούτε από το άρθρο 25 του κανονισμού, που ορίζει ότι «κάθε ατομική απόφαση κοινοποιείται εγγράφως στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο». Πράγματι, η κοινοποίηση αποτελεί πράξη μεταγενέστερη της απόφασης (απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1981, Arning, 125/80, Recueil σ. 2539), η οποία είναι τετελεσμένη και υφίστατο ήδη. Επομένως, κακώς το καθού ερμηνεύει το άρθρο 25 του κανονισμού υπό την έννοια ότι επιβάλλει τον έγγραφο τύπο ως προϋπόθεση της υπάρξεως της κοινοποιητέας πράξης.

12 Κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982, η ΑΔΑ εκδήλωσε ρητά την πρόθεσή της να μη συνεχίσει τη διαδικασία για το διορισμό της προσφεύγουσας στην κενή θέση. Η προφορική αυτή απόφαση αποτελεί πράξη κατά την έννοια του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.

13 Επομένως, το επιχείρημα που αρύεται το καθού από την έλλειψη έγγραφου τύπου της προσβαλλόμενης απόφασης είναι αβάσιμο, εκτός αυτού δε, αν γίνονταν δεκτά τα επιχειρήματα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αυτό θα σήμαινε ότι το εν λόγω όργανο μπορεί να επικαλείται παράβαση του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που το ίδιο διέπραξε, προκειμένου να στερήσει την προσφεύγουσα του δικαιώματος προσφυγής.

14 Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει περαιτέρω ότι εν πάση περιπτώσει δεν υπάρχει βλαπτική για την προσφεύγουσα πράξη, διότι δεν ελήφθη καμία ατομική απόφαση, δεδομένου ότι η ματαίωση της διαδικασίας πληρώσεως της κενής θέσεως αποτελούσε μέτρο γενικού χαρακτήρα και εξυπηρετούσε το συμφέρον της υπηρεσίας.

15 Το επιχείρημα αυτό του καθού είναι απορριπτέο. Η απόφαση να μη δίδεται συνέχεια σε μια διαδικασία πληρώσεως θέσεως που είχε ολοκληρωθεί, ακόμα και σε περιπτώσεις όπου είναι φανερό ότι ελήφθη βάσει γενικών σκέψεων που ανάγονται στην οργάνωση της υπηρεσίας, δεν μπορεί παρά να αφορά άμεσα και ατομικά τον μόνο επιτυχόντα σε διαγωνισμό, ο οποίος μέχρι τότε είχε εξελιχτεί ομαλά. Το γεγονός ότι η ΑΔΑ θεώρησε αναγκαίο να πληροφορήσει για την απόφαση αυτή την προσφεύγουσα, κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982, δείχνει εξάλλου σαφώς ότι και η ίδια η ΑΔΑ θεώρησε ότι η απόφασή της αφορούσε την Kohler.

16 Άρα, η ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής 316/82 είναι απορριπτέα.

Επί της ουσίας

17 Η προσφεύγουσα στηρίζει την προσφυγή της σε τέσσερις λόγους ακυρώσεως που συνίστανται, αντιστοίχως, σε παράβαση ουσιώδους τύπου που επιβάλλει το άρθρο 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, παράβαση διατάξεων του κανονισμού και γενικών αρχών του δικαίου — λόγω του ότι η ΑΔΑ τροποποίησε την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής και δεν τήρησε τους όρους της ανακοινώσεως περί υπάρξεως κενής θέσης — δυσμενή διάκριση συγκριτικά με τους επιτυχόντες σε δυό άλλους διαγωνισμούς που διεξήχθησαν παράλληλα, οι οποίοι διορίστηκαν στις 21 Απριλίου 1982 και τέλος κατάχρηση εξουσίας, λόγω του ότι η απόφαση περί μη διορισμού της απέβλεπε όχι στο νόμιμο, αλλά σε άλλο σκοπό, δηλαδή στο να ευνοήσει άλλον υποψήφιο, ο οποίος δεν είχε επιτύχει στο διαγωνισμό.

18 Το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να εξεταστεί πρώτα ο λόγος ακυρώσεως περί ανεπαρκούς αιτιολογίας.

Ως προς την αιτιολογία

19 Με το λόγο αυτό, η προσφεύγουσα προβάλλει στην πραγματικότητα ότι, παρά τις διάφορες αιτιολογίες που επικαλέστηκε διαδοχικά το Ελεγκτικό Συνέδριο, καμία δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί επαρκές έρεισμα της προσβαλλόμενης απόφασης.

20 Συγκεκριμένα παρατηρεί ότι, κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου, η ΑΔΑ προέβαλε ως αιτιολογία την έλλειψη πείρας της προσφεύγουσας, ενώ στην ανακοίνωση προς το προσωπικό της 21ης Ιουλίου 1982 και στην απορριπτική απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 — και σύμφωνα με την ομολογία της ίδιας της ΑΔΑ «λόγω ορισμένων αποτελεσμάτων της διαδικασίας πληρώσεως κενής θέσης» — γίνεται λόγος για το ότι οι απαιτούμενες προϋποθέσεις που έθετε η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης δεν ανταποκρίνονταν στις ανάγκες της υπηρεσίας. Επιπλέον, μόλις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η ΑΔΑ προέβαλε νέα αιτιολογία, που στηρίζεται στην ανάγκη πληρώσεως, κατά προτεραιότητα, της κενής θέσεως προϊσταμένου ομάδας στο γαλλικό τμήμα. Οι διαδοχικές αυτές αιτιολογίες αποδεικνύουν επιπλέον ότι η ΑΔΑ απέβλεπε στον αποκλεισμό της υποψηφιότητας της προσφεύγουσας προς όφελος του υποψηφίου που προτιμούσε η ίδια, ο οποίος όμως είχε αποτύχει στο διαγωνισμό.

21 Το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστηρίζει αντιθέτως ότι η αιτιολογία, η οποία στηρίσεται σε υπηρεσιακούς λόγους, είναι ενιαία και αμετάβλητη και ότι η ενδεχόμενη παραλλαγή οφείλεται στην ανάπτυξη και στην διευκρίνιση της αιτιολογίας που είχε ήδη ανακοινωθεί στην προσφεύγουσα κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982. Προβάλλει δε κυρίως ότι η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να δώσει συνέχεια σε μια διαδικασία πληρώσεως κενής θέσης με το διορισμό των επιτυχόντων.

22 Πρέπει να σημειωθεί ότι ναι μεν, όπως έκρινε το Δικαστήριο, ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως δεν υποχρεώνει την ΑΔΑ να δώσει συνέχεια, σε ήδη κινηθείσα διαδικασία προσλήψεως, με την πλήρωση της κενής θέσης, πλην όμως ο κανόνας είναι ότι, όσον αφορά την πλήρωση θέσης που έχει κηρυχθεί κενή, η ΑΔΑ οφείλει να δώσει συνέχεια διορίζοντας τους επιτυχόντες βάσει των αποτελεσμάτων του διαγωνισμού και ότι τότε μόνο μπορεί να παρεκκλίνει από τον κανόνα αυτό, όταν υπάρχουν σοβαροί λόγοι, αιτιολογώντας πλήρως και σαφώς την απόφασή της.

23 Εν προκειμένω, αυτή η αιτιολογία ήταν ιδιαίτερα επιβεβλημένη. Πράγματι, ταυτόχρονα με τον επίδικο διαγωνισμό, το Ελεγκτικό Συνέδριο είχε προκηρύξει δύο άλλους διαγωνισμούς για την πλήρωση θέσεων «αναθεωρητή/κύριου μεταφραστή» στο δανικό και στο ιταλικό τμήμα και, χωρίς δυσκολίες, στις 21 Απριλίου 1982, διόρισε τους επιτυχόντες στους διαγωνισμούς αυτούς. Έπρεπε επομένως, προς αποφυγή κάθε αιτιάσεως περί δυσμενούς διακρίσεως, να εξηγήσει

για ποιο λόγο δεν είχε ληφθεί το ίδιο μέτρο για την Kohler, η οποία είχε επιτύχει στο διαγωνισμό CC/LA/12/81.

24 Το Δικαστήριο διαπιστώνει σχετικώς ότι το καθού προέβαλε, κατά τις διάφορες φάσεις της διαφοράς, κατά το διοικητικό στάδιο και εν συνεχεία ενώπιον του Δικαστηρίου, αιτιολογίες δύσκολα συμβιβαζόμενες μεταξύ τους, οι οποίες, επιπλέον, δεν βρίσκουν έρεισμα στα στοιχεία της δικογραφίας.

25 Μολονότι, κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982, η αιτιολογία που προβλήθηκε ήταν η έλλειψη πείρας της προσφεύγουσας, πρέπει να σημειωθεί ότι η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού, που περιέλαβε την Kohler στον οικείο πίνακα επιτυχόντων για την άσκηση των καθηκόντων του αναθεωρητή/κύριου μεταφραστή του γαλλικού μεταφραστικού τμήματος, είχε καταλήξει σε αντίθετη εκτίμηση την οποία η διοίκηση δεν μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση.

26 Ναι μεν στην ανακοίνωση προς το προσωπικό της 21ης Ιουλίου 1982 και στην απορριπτική απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 αναφερόταν ότι οι απαιτούμενες προϋποθέσεις που έθετε η ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης δεν ανταποκρινόταν στις ανάγκες της υπηρεσίας, από τη δικογραφία όμως προκύπτει ότι αυτό ελέχθη «ενόψει ορισμένων αποτελεσμάτων του διαγωνισμού». Επομένως η διοίκηση, με τον τρόπο αυτό, θέλησε να αμφισβητήσει πάλι την ικανότητα της Kohler να ασκήσει τα καθήκοντα για τα οποία είχε διαγωνιστεί και, ενώ δεν είχε την αρμοδιότητα, αμφισβήτησε την εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού όσον αφορά τα προσόντα της προσφεύγουσας.

27 Τέλος, καίτοι κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου το καθού επικαλέστηκε την ανάγκη πληρώσεως, κατά προτεραιότητα, της κενής θέσης του προϊσταμένου ομάδας στο γαλλικό μεταφραστικό τμήμα, δεν μπόρεσε να εξηγήσει για ποιο λόγο η επιδίωξη του σκοπού αυτού απαιτούσε τη διακοπή της διαδικασίας που είχε ήδη κινηθεί για την πλήρωση της θέσεως του αναθεωρητή/κύριου μεταφραστή στο ίδιο τμήμα, την οποία διεκδικούσε η προσφεύγουσα.

28 Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι καμία από τις αιτιολογίες που προέβαλε διαδοχικά το καθού δεν μπορεί να στηρίξει κατά νόμο την απόφαση περί μη συνεχίσεως της διαδικασίας πληρώσεως της θέσης του αναθεωρητή/κύριου μεταφραστή του γαλλικού μεταφραστικού τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου,

διορίζοντας στη θέση αυτή την επιτυχούσα στο διαγωνισμό CC/LA/12/81. Συνεπώς πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές παρέλκει η εξέταση των άλλων λόγων ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα.

30 Σύμφωνα με το άρθρο 176, πρώτη παράγραφος, της συνθήκης ΕΟΚ, η διοίκηση οφείλει να λάβει τα μέτρα που είναι αναγκαία για την εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου.

Β — Όσον αφορά την προσφυγή 40/83

Επί του παραδεκτού

31 Η προσφυγή στην υπόθεση αυτή, που ασκήθηκε επικουρικά ως προς την υπόθεση 316/82, στρέφεται κατά της απορριπτικής αποφάσεως της 14ης Σεπτεμβρίου 1982.

32 Όπως προέκυψε ήδη από την εξέταση της υποθέσεως 316/82, η βλαπτική για την προσφεύγουσα πράξη είναι η προφορική απόφαση, που της γνωστοποιήθηκε κατά τη συνέντευξη της 21ης Απριλίου 1982.

33 Επομένως, η απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1982 αποτελεί απλώς επιβεβαίωση της προγενέστερης προφορικής αποφάσεως.

34 Ως πράξη, όμως, βεβαιωτική δεν είναι δεκτική προσφυγής.

35 Επομένως, η προσφυγή στην υπόθεση 40/83 είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

36 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι το καθού ηττήθη, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων της προσφυγής στην υπόθεση 40/83 που ασκήθηκε επικουρικά, λόγω του ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε το Ελεγκτικό Συνέδριο με την απάντησή του στην πρώτη διοικητική ένσταση της προσφεύγουσας ήταν πεπλανημένα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 21ης Απριλίου 1982, περί μη συνεχίσεως της διαδικασίας πληρώσεως της θέσης που είχε κηρυχθεί κενή με την ανακοίνωση περί υπάρξεως κενής θέσης CC/LA/3/81, διορίζοντας την προσφεύγουσα στη θέση αυτή.

2) Απορρίπτει, ως απαράδεκτη, την προσφυγή στην υπόθεση 40/83.

3) Καταδικάζει το Ελεγκτικό Συνέδριο στα δικαστικά έξοδα.

Galmot Everling Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Φεβρουαρίου 1984.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

Y. Galmot

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIMONE ROZÈS ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η Nelly Kohler άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου δύο προσφυγές κατά του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητώντας την ακύρωση μιας αποφάσεως του οργάνου αυτού.

Η προσφεύγουσα υπηρετεί στο Ελεγκτικό Συνέδριο ως μόνιμη υπάλληλος στη μεταφραστική υπηρεσία (γαλλικό τμήμα) από

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.